

“मीठे बच्चे- श्रीमत अनुसार सृष्टिलाई स्वर्ग बनाउने सेवा गर्नु छ, पहिले स्वयं निर्विकारी बनेर अरूलाई भन्नुपर्छ ।”

प्रश्न:- तिमी महावीर बच्चाहरूले कुन कुराको पर्बाह गर्नु छैन ? कुनचाहिँ चेकिंग गर्दै स्वयंलाई सम्हाल गर्नु छ ?

उत्तर:- यदि कसैले पवित्र बन्नमा विघ्न पार्छ भने तिमीले त्यसको पर्बाह गर्नु छैन । केवल चेक गर, म महावीर हुँ ? मैले आफूले आफैँलाई ठगेको त छैन ? बेहदको वैराग्य छ ? मैले आफू समान बनाएको छु ? ममा क्रोध त छैन ? जे अरूलाई बताउँछु, त्यो आफूले पनि गरिरहेको छ ?

गीत:- तुम्हें पाके हमने.....

ओम् शान्ति । यसमा बोल्ने आवश्यकता छैन, यो बुझ्नु पर्ने कुरा हो । मीठा-प्यारा रूहानी बच्चाहरूले बुझिरहेका छन्, हामी फेरि देवता बनिरहेका छौं । सम्पूर्ण निर्विकारी बनिरहेका छौं । बाबा आएर भन्नुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू ! कामलाई जित अर्थात् पवित्र बन । बच्चाहरूले गीत सुन्यौ । अब फेरि बच्चाहरूलाई स्मृति आएको छ- हामी बेहदका बाबाबाट बेहदको वर्सा लिन्छौं जसलाई कसैले लुटेर लिन सक्दैन । त्यहाँ लुट्ने अरू कोही हुँदै हुँदैन । त्यसलाई भनिन्छ अद्वैत राज्य । फेरि पछि रावण राज्य हुन्छ । अहिले तिमीले बुझिरहेका छौ । यसरी नै बुझाउनु पनि छ । हामी फेरि सृष्टिलाई श्रीमत अनुसार पावन बनाइरहेका छौं । उच्चभन्दा उच्च भगवान् त सबैले भन्छन् । उहाँलाई नै बाबा भनिन्छ । त्यसैले यो पनि सम्झाउनु छ, लेख्नु पनि छ भारतवर्ष जुन सम्पूर्ण निर्विकारी स्वर्ग थियो त्यो अब विकारी नर्क बनेको छ । फेरि हामी श्रीमत अनुसार स्वर्ग बनाउँदै छौं । बाबाले जे बताउनुहुन्छ, त्यसलाई नोट गरेर फेरि त्यसमा विचार सागर मन्थन गरेर लेखनमा मद्दत गर्नु छ । यस्तो के के लेखौं जसलाई मनुष्यहरूले बुझ्नु, दुनियाँ पहिले स्वर्ग थियो, रावणको राज्य थिएन । बच्चाहरूको बुद्धिमा छ- अहिले हामीलाई बाबा निर्विकारी बनाइरहनु भएको छ । पहिले आफैँलाई हेर्नु छ- म निर्विकारी बनेको छु ? मैले ईश्वरलाई त ठगिदँ ? यस्तो होइन, ईश्वरले मलाई देख्दै देख्नुहुन्न । तिम्रो मुखबाट यस्तो शब्द निस्कन सक्दैन । तिमी जान्दछौ- पवित्र बनाउने पतित-पावन एउटै बाबा हुनुहुन्छ । दुनियाँ पावन हुँदा स्वर्ग थियो । यी सम्पूर्ण निर्विकारी थिए नि । यथा राजा-रानी तथा प्रजा हुन्छ, तब नै त सारा सृष्टिलाई स्वर्ग भनिन्छ । अहिले यो नर्क भएको छ । यो ८४ जन्मको सिँढी धेरै राम्रो चीज हो । कोही राम्रो छ भने उसलाई उपहार पनि दिन सकिन्छ । ठूला-ठूला मानिसहरूलाई ठूलो उपहार मिल्छ नि । त्यसैले तिमी पनि जो आउँछन्, उनीहरूलाई सम्झाएर यस्तो यस्तो उपहार दिन सक्छौ । चीज सधैं दिनको लागि तैयार रहन्छ । तिमीसँग पनि ज्ञान तैयार रहनुपर्छ । सिँढीमा पूरा ज्ञान छ । हामीले कसरी ८४ जन्म लियौं- यो यादमा रहनुपर्छ । यो बुझ्ने कुरा हो नि । अवश्य जो पहिले आएका छन् उनीहरूले नै ८४ जन्म लिएका छन् । बाबाले ८४ जन्म बताएर फेरि भन्नुहुन्छ- यिनको धेरै जन्महरूको अन्त्यमा साधारण तनमा प्रवेश गर्छु । फेरि यिनको नाम राख्छु, ब्रह्मा । यिनीद्वारा ब्राह्मणहरूको रचना गर्छु । नत्र ब्राह्मणलाई कहाँबाट ल्याउने ? ब्रह्माका पिता कहिल्यै सुनेका छौ ? अवश्य भगवान् नै

२०७२ असोज २९ शुक्रबार १६-१०-२०१५ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुबन भन्दछन् । ब्रह्मा र विष्णुलाई सूक्ष्मवतनमा देखाइन्छ । बाबा त भन्नुहुन्छ— म यिनको ८४ जन्मको अन्त्यमा प्रवेश गर्छु । एडाप्ट गरेपछि नाम पनि परिवर्तन गरिन्छ । संन्यास पनि गराइन्छ । संन्यासीले पनि जब संन्यास गर्छन् भने तुरुन्तै बिसिदैँनन्, याद अवश्य रहन्छ । तिमीलाई पनि याद रहन्छ तर तिमीलाई उनीहरूप्रति वैराग्य रहन्छ किनकि तिमी जान्दछौ— यिनीहरू सबै समाप्त हुन्छन्, त्यसैले हामी यिनलाई किन याद गरौं ? ज्ञानद्वारा सबै कुरा राम्रोसँग बुझ्नु छ । उनले पनि ज्ञानले नै घरबार छोड्छन् । घरबार कसरी छोड्नुभयो भनेर सोधेमा बताउँदैँनन् । फेरि उनलाई युक्तिपूर्वक सोधिन्छ— तपाईंलाई कसरी वैराग्य आयो ? हामीलाई पनि सुनाउनुहोस्, हामी पनि त्यसै गर्छौं । तिमीले प्रलोभन दिन्छौ, पवित्र बनाउँ । बाँकी तिमीलाई सबै याद छ । बाल्यकालदेखि लिएर सबै बताउन सक्छौ । बुद्धिमा सारा ज्ञान छ । कसरी यी सबै ड्रामाका कलाकार हुन् जसले पार्ट खेल्दै आएका छन् । अहिले सबैको कलियुगी कर्मबन्धन टुट्नु छ । फेरि जान्छौ शान्तिधाम । त्यहाँबाट फेरि सबैको नयाँ सम्बन्ध जोडिन्छ । सम्झाउनको लागि प्वाइन्ट पनि बाबाले राम्रो-राम्रो दिइरहनु हुन्छ । यिनै मानिसहरू आदि सनातन देवी-देवता धर्मका हुँदा पवित्र थिए फेरि ८४ जन्म लिँदै अपवित्र बन्छन् । अब फेरि पवित्र बन्नु छ । तर पुरुषार्थ गराउनेवाला हुनुपर्छ । अहिले तिमीलाई बाबाले बताउनुभएको छ । बाबा भन्नुहुन्छ— तिमी उही हौ । बच्चाहरू पनि भन्छन्— बाबा हजुर पनि उही हुनुहुन्छ । बाबा भन्नुहुन्छ— कल्प पहिले पनि तिमीलाई पढाएर राज्य भाग्य दिएको थिएँ । कल्प-कल्प यस्तै गर्दै रहन्छु । ड्रामामा जे जति भयो, विघ्न पन्यो, फेरि पनि हुन्छन् । जीवनमा के के हुन्छ याद त रहन्छ नि । यिनलाई त सबै याद छ । बताउँछन् पनि— गाउँलेका छोरा थिए अनि वैकुण्ठका मालिक बने । वैकुण्ठमा गाउँले कसरी हुन्छ ? यो तिमी अहिले जान्दछौ । यतिबेला तिम्रो लागि पनि यो पुरानो दुनियाँ गाउँ हो नि ? कहाँ बैकुण्ठ, कहाँ यो नर्क ? मनुष्य त ठूला-ठूला महल बिल्दिङ्ग आदि देखेर सम्भ्रान्त छन्— यही स्वर्ग हो । बाबा भन्नुहुन्छ— यो त सबै माटो, ढुङ्गा हो, यिनीहरूको कुनै मूल्य छैन । मूल्य सबैभन्दा धेरै त हीराको हुन्छ । बाबा भन्नुहुन्छ— विचार गर, सत्ययुगमा तिम्रो सुनको महल कस्तो थियो ! त्यहाँ त सबै खानीहरू भरीपूर्ण हुन्छन् । धेरै सुन हुन्छन् । त्यसैले बच्चाहरूलाई कति खुशी हुनुपर्छ ? कुनै समय उदासीपन आयो भने बाबाले सम्झाउनुभएको छ— कति यस्ता रिकर्डहरू छन् जसले तिमीलाई तुरुन्तै खुशी बनाइदिन्छ । सारा ज्ञान बुद्धिमा आउँछ । सम्भ्रान्तछौ— बाबाले हामीलाई विश्वको मालिक बनाउनुहुन्छ । त्यसलाई कहिल्यै कसैले छिन्न सक्दैन । आधा कल्पको लागि हामी सुखधामको मालिक बन्छौं । राजाको बच्चाहरू सम्भ्रान्त, हामी यस हदको राज्यको वारिस हौं । तिमीलाई कति नशा हुनुपर्छ— हामी बेहदका बाबाको वारिस हौं । बाबाले स्वर्गको स्थापना गर्नुहुन्छ, हामी २१ जन्मको लागि वारिस बन्छौं । कति खुशी हुनुपर्छ ! जसको वारिस बन्छौ, उहाँलाई पनि अवश्य याद गर्नु छ । याद नगरिकन त वारिस बन्न सक्दैनौं । याद गर्नु, पवित्र बन्छौं भने नै वारिस बन्न सक्छौं । तिमी जान्दछौ— श्रीमतद्वारा हामी विश्वको मालिक डबल शिरताज बन्छौं । जन्म-जन्म हामीले राज्य गर्छौं । मनुष्यहरूको भक्तिमार्गमा हुन्छ विनाशी दान-पुण्य । तिम्रो हो अविनाशी ज्ञान धन । तिमीलाई कति ठूलो चिट्ठा पर्छ ! कर्म अनुसारको फल मिल्छ नि । कुनै ठूलो राजाको बच्चा बन्छ भने ठूलो हदको चिट्ठा पन्यो भनिन्छ । सिंगल ताजवाला त सारा विश्वको मालिक बन्न सक्दैन । डबल

२०७२ असोज २९ शुक्रबार १६-१०-२०१५ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुबन

ताजवाला विश्वको मालिक तिमी बन्छौ। त्यतिबेला अरू कुनै राज्य हुँदै हुँदैन। फेरि अरू धर्महरू पछि आउँछन्। तिनीहरू जब वृद्धि भइसक्छन्, पहिलेका राजाहरू विकारी बन्नाले आपसमा मतभेद भएर विभाजित हुन्छन्। पहिले त सारा विश्वमा एउटै राज्य थियो। त्यहाँ यसो भनिदैन— यो अधिल्लो जन्मको कर्मको फल हो। अहिले बाबाले तिमी बच्चाहरूलाई श्रेष्ठ कर्म गर्न सिकाइरहनु भएको छ। जसले जस्तो-जस्तो कर्म गर्छ, सेवा गर्छ, त्यसको फल पनि त्यस्तै पाउँछ। असल कर्म नै गर्नु छ। कुनै कर्म गर्दा बुझ्न सकेनौ भने त्यसको लागि श्रीमत लिनुपर्छ। घरी-घरी पत्र लेखेर सोध्नुपर्छ। तिमीलाई थाहा छ— प्रधानमन्त्रीलाई कति चिठी आउँछन् होला! तर उनी एकलैले सबै चिठी पढ्दैनन्। उनका धेरै सेक्रेटरीहरू हुन्छन्, सबै चिठीहरू उनैले हेर्छन्। जुन मुख्य पत्र हुन्छन्, पास गरेर प्रधानमन्त्रीको टेबुलमा राख्छन्। यहाँ पनि यस्तै हुन्छ। मुख्य-मुख्य पत्रहरूलाई त तुरुन्तै उत्तर दिइन्छ, बाँकीलाई याद-प्यार लेखिन्छ। एक-एकलाई अलग्गै बसेर पत्र लेख्न त सम्भव हुँदैन, बडो मुश्किल हुन्छ। बच्चाहरूलाई कति खुशी हुन्छ— अहो! आज बेहदका बाबाको चिठी आएको छ। शिवबाबाले ब्रह्माद्वारा जवाफ दिनुहुन्छ। बच्चाहरूलाई बडो खुशी हुन्छ। सबैभन्दा धेरै खुशीले गद्गद् हुन्छन् बाँधेलीहरू। अहो! हामी बन्धनमा छौं, बेहदका बाबाले हामीलाई कस्तो चिठी लेख्नुहुन्छ, आँखामा लगाउँछन्। अज्ञानकालमा पनि पतिलाई परमेश्वर सम्झनेहरूलाई पतिको चिठी आयो भने त्यसलाई चुम्छन्। तिमीहरूमा पनि बापदादाको पत्र देखेर कति बच्चाहरू एकदम रोमाञ्चित हुन्छन्। प्रेमको आँसु आउँछ। चुम्बन गर्छन्, आँखामा राख्छन्। अत्यन्त प्रेमले पत्र पढ्छन्। बाँधेलीहरू पनि कम कहाँ छन् र। कति बच्चाहरूलाई मायाले जित्छ। कसैले त सम्झन्छन्— मलाई त पवित्र अवश्य बन्नु छ। दुनियाँ पवित्र थियो नि, अब अपवित्र बनेको छ। अब जसलाई पवित्र बन्नु छ, उसैले पुरुषार्थ गर्छ— कल्प पहिले जस्तै। तिमी बच्चाहरूलाई सम्झाउन धेरै सजिलो छ। तिम्रो पनि यही योजना छ नि। गीताको युग चलिरहेको छ। गीताको नै पुरुषोत्तम युग भनिन्छ। तिमीले यसरी लेख— गीताको यो पुरुषोत्तम युग हो। जबकि पुरानो दुनियाँ बदलिएर नयाँ बन्छ। तिम्रो बुद्धिमा छ— बेहदका बाबा, जो हाम्रो टिचर पनि हुनुहुन्छ, उहाँसँग हामी राजयोग सिकिरहेका छौं। राम्रोसँग पढ्यौं भने डबल शिरताजधारी बन्छौं। कति ठूलो स्कूल छ। राज्य स्थापना हुन्छ। प्रजा पनि अवश्य अनेक प्रकारका हुन्छन्। राजाई वृद्धि हुँदै जान्छ। कम ज्ञान लिनेहरू पछि आउँछन्। जसले जति धेरै पुरुषार्थ गर्छ ऊ पहिले आउँछ। यो सबै बनिबनाऊ खेल हो। यो ड्रामाको चक्र दोहोरिन्छ नि। अहिले तिमी बाबाबाट वर्सा लिइरहेका छौ। बाबा भन्नुहुन्छ— पवित्र बन, यसमा कसैले विघ्न पार्छ भने पनि पर्बाह गर्नु हुँदैन। रोटीको टुक्रा त मिल्न सक्छ नि। बच्चाहरूले पुरुषार्थ गर्नुपर्छ, तब याद रहन्छ। बाबाले भक्तिमार्गको उदाहरण दिन्छन्— पूजाको समयमा बुद्धियोग बाहिर गयो भने आफ्नो कान समाउँथे, थप्पड लगाउँथे। अब त यो हो ज्ञान। यसमा पनि मुख्य कुरा हो यादको। याद रहेन भने आफैलाई थप्पड हान्नुपर्छ। मायाले मलाई किन जित्छ? के म यति कच्चा छु? मैले त यसमाथि विजय पाउनु छ। आफूले आफैलाई राम्रोसँग सम्भाल्नु छ। आफैसँग सोध, म यति महावीर छु? अरूलाई पनि महावीर बनाउने पुरुषार्थ गर्नु छ। जति अरूलाई आफू समान बनाउँछौ त्यति उच्च दर्जा हुन्छ। आफ्नो राज्य-भाग्य लिनको लागि दौड लगाउनु छ। यदि मभित्र नै क्रोध छ भने अरूलाई क्रोध गर्नुहुँदैन भनेर कसरी भन्न सक्छु?

२०७२ असोज २९ शुक्रबार १६-१०-२०१५ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुबन सच्चाइ त भएन नि । लाज मान्नुपर्छ । अरूलाई सम्झाएर ऊ उच्च बन्छ, म तलै रहन्छु— यो पनि कुनै पुरुषार्थ हो ? (पण्डितको कहानी) । बाबालाई याद गरेर तिमी यस विषय सागरबाट क्षीर सागरमा जान्छौ । बाँकी यो सबै उदाहरण बाबाले बसेर सम्झाउनुहुन्छ, जुन फेरि भक्तिमार्गमा दोहोरिन्छ । कुमालकोटीको पनि उदाहरण छ । तिमी ब्राह्मणहरू हो, बी.के. । तिमी त सबै सच्चा सच्चा ब्राह्मण भयौ । प्रजापिता ब्रह्मा कहाँ छन् ? अवश्य यहीँ हुनुपर्छ, त्यहाँ कहाँ छन् र । तिमी बच्चाहरू धेरै होशियार बन्नुपर्छ । बाबाको योजना छ— मनुष्यहरूलाई देवता बनाउने । यो चित्र पनि हो सम्झाउनको लागि । यसमा लेखाइ पनि यस्तो हुनुपर्छ । गीताका भगवान्को यो योजना हो नि । हामी ब्राह्मण हौं चोटी । एउटाको मात्रै त कुरा होइन । प्रजापिता ब्रह्मा त ब्राह्मणहरूको चोटी भए नि । ब्रह्मा हुन् नै ब्राह्मणहरूका पिता । यस समय धेरै ठूलो परिवार हुन्छ नि । फेरि तिमी दैवी परिवारमा आउँछौ । यस समय तिमीलाई धेरै खुशी हुनुपर्छ, किनकि चिट्ठा परेको छ । तिम्रो नाम धेरै छ । बन्दे मातरम्, शिवका शक्ति सेना तिमी हो नि । उनीहरू त सबै भुटा हुन् । धेरै भएकाले अल्मलिन्छन्, त्यसैले राजधानी स्थापना गर्न मेहनत लाग्छ । बाबा भन्नुहुन्छ— यो ड्रामा बनिबनाऊ हो । यसमा मेरो पनि पार्ट छ । म हुँ सर्वशक्तिमान् । मलाई याद गर्नाले तिमी पवित्र बन्छौ । सबैभन्दा शक्तिशाली चुम्बक हुनुहुन्छ शिवबाबा, उहाँ नै सबैभन्दा माथि रहनुहुन्छ । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको यादप्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) सदा यही नशा वा खुशीमा रहनु छ, हामी २१ जन्मको लागि बेहद बाबाको वारिस बनेका छौं । जसको वारिस बनेका छौं, उहाँको याद पनि गर्नु छ र पवित्र पनि अवश्य बन्नु छ ।
- २) बाबाले जुन श्रेष्ठ कर्म सिकाइरहनु भएको छ, त्यही कर्म गर्नु छ । श्रीमत लिदै रहनु छ ।

वरदानः— रूहानियतको प्रभावद्वारा फरिस्तापनको मेकअप गर्ने सबैको स्नेही भव

जो बच्चाहरू सदा बापदादाको सङ्गमा रहन्छन्, उनीहरूलाई सङ्गको रङ्ग यसरी लाग्छ, जुन हरेकको चेहरामा आत्मिक प्रभाव पर्छ । रूहानियतमा रहनाले फरिस्तापनको मेकअप स्वतः हुन जान्छ । जसरी मेकअप गरिसकेपछि कोही जस्तोसुकै किन नहोस् तर परिवर्तन हुन्छ, मेकअप गरेपछि राम्रो देखिन्छ । यहाँ पनि फरिस्तापनको मेकअपद्वारा चम्कन लाग्छौ र यो रूहानी मेक अपले सबैको स्नेही बनाइदिन्छ ।

स्लोगनः— ब्रह्मचर्य, योग तथा दिव्य गुणहरूको धारणा नै वास्तविक पुरुषार्थ हो ।